

Nato on Nato, vaikka sen voissa paistaisi.

Minä haluaisin Suomen jäävän Nato-vapaaksi maailman rauhan ja turvallisuuden apostoliksi. Siinä tehtävässä ei sotaliiton jäsenyys paranna uskottavuutta. Rauhaa ei ostamalla saa, ja on turvallisempaa ihmisten puhua kuin antaa aseiden puhua.

Kansan Uutisten yleisön osastossa Jaakko Ylitalo tietää kertoa, että naapurimaassa valmistellaan Sallan itäpuolella Venäjällä sijaitsevan Alakurtin – taisteluhelikoptereilla varustetun – sotilastukikohdan käyttöönpalautusta. Kun ennen Suomen Nato-kiimaa Venäjän luoteisraja oli Nato-vapaa ja Suomi puolueeton tai vähintäänkin sotilaallisesti liittoutumaton, tilanne on nyt Venäjän näkökulmasta muuttumassa ongelmallisemmaksi.

Meillä olo tuntui turvallisemmalta, kun vieraita aseita ei ollut Suomen lähialueilla. Luulen, että hyviä naapurisuhteita symboloineiden Alakurtin sotilastukikohdan ruostuneiden helikoptereiden korvaaminen uudella ruostumattomalla teräksellä johtuu enemmän Venäjän sotilaallisesta turvallisuudesta vastaavien kenraalien merkille panemasta Suomen poliitikkojen Nato-hännystelystä kuin sikäläisten poliitikkojen uusaggressiivisuudesta Suomea kohtaan.

Nato-jäsenyyden esileikeissä on jo rispautunut Suomen neitseellinen itsenäisyys ja tänään Suomi-neito elää avosuhteessa Naton kanssa.

Suomen perustuslaista on otettu pois määräys, jonka mukaan sotaväen komentokieli on suomi. Kartat on uusittu Nato-yhteensopiviksi. Satamat, lentokentät ja lentotila ovat valmiita vieraiden joukkojen tulla maahan niin kuin saksalaiset tulivat osapuoleksi Suomen sisällissotaan vuonna 1918 ja uudelleen vuonna 1941 hyökkäämään Suomen kautta Neuvostoliittoon. Suomen palkkasoturit omasta puolestaan ovat valmiina hyökkäämään – tarvittaessa – laittomasti sekä EU:n että Naton iskujoukoissa kauas oman maan rajojen ulkopuolelle. Suomen lakia on muutettu niin, että palkkasotureillemme sallitaan myös rauhaan pakottaminen, a sitä voidaan tehdä sekä ilman YK:n mandaattia että vastoin konfliktin kaikkien osapuolten tahtoa. Nämä kaksi asiaa ovat keskeisin ero seikkailupolitiikan eli rauhanpakottamisen ja meille tutun ja yleisesti hyväksytyn rauhanturvaamisen välillä. Rauhanturvaaminen paha, rauhanturvaaminen hyvä.

Vuosikymmenten ajan rikolliset kenraalit ovat vuodattaneet Suomen salaista sotilastietoa Natolle, ja tänään upseereita koulutetaan Naton esikunnissa kuin ennen sisällissotaa jääkäreitä Saksassa. Naton sotaharjoituksiin osallistutaan kuin tekeillä olisi suomalainen SS-pataljoona käymään sotaa ulkomailla siihen tapaan kuin arjalais-suomalaiset SS-miehet hyökkäsivät Hitlerin Saksan puolesta, käskystä ja johdolla aina Terek-joelle saakka valtaamaan Tshetsheniaa (joka perimätiedon mukaan ensimmäisenä tuomitsi Stalinin hyökkäyksen Suomeen talvisodassa).

Suomen yhteensovitus Natoon on tapahtunut ennen muuta asevarustelun kautta: kaikki

Suomen aseet ja asejärjestelmät ovat Nato-yhteensopivia. Uudet Nato-tarpeet Suomelle ovat kalliita: ilmatankkauslentokoneet, ilmasta maahan ammuttavat hyökkäysohjukset ja jopa taisteluhelikopterit ja sukellusveneet. Ne eivät kuulu oman maanpuolustuksemme tarpeisiin, mutta ne ovat Nato-jäsenyyden kalliita hintalappuja. Naton jäsenmaksu on halpa, mutta Nato tulisi meille maksuun lisääntyvien ja oman maan puolustamiseen kuulumattomien asevarustelumenojen kautta.

Se, mitä meiltä vielä Natosta puuttuu, ovat Naton turvatakuut.

Turvatakuut ovat sitä, että jonkun jäsenvaltion joutuessa hyökkäyksen kohteeksi muut jäsenmaat auttavat sitä puolustautumaan. Ne on kirjattu Naton perussopimuksen 5. artiklaan, ja vain se yksi artikla erottaa poliittisesti Suomen Natosta.

Turvatakuiden ongelma on, että sota ja rauha eivät enää ole niiden jälkeen omissa käsissä. Ne vievät meidät automaattisesti (maailman)sotaan ja sotiin, joihin me emme halua osallistua. Artiklaa käytettiin New Yorkin 9/11-terrori-iskun seurauksena, ja se olisi sitonut myös Suomen epämääräiseen sotaan tuntematonta vihollista vastaan. Vähän niissä merkeissä Suomi lähetti palkkasotilaitaan Afganistaniin harjoittamaan "etäpuolustusta", sotimaan USA:n mieliksi. Tulkaa, pojat pois sieltä Afganistanista ja tuokaa Suomi-neito mukanne!

Hallitusohjelmat ovat olleet Suomen teoreettista natottamista niin, että Natoon liittymisen teoriasta puuttuu enää sen vahvistava käytäntö. Niiden muototarkoista sanamuodoista selviää

Suomen matka puolueettomuudesta avoliittokumppanuuteen Naton kanssa. EU on näissä asioissa Suomen puhemies vähän kuin Mikko Vilkastus Nummisuutarin Eskolle: Suomi-neitoa saatetaan avioliiton satamaan kuin Eskoa. Esko Ahon hallituksen ”puolueettomuudesta” tuli ensin Paavo Lipposen hallituksen ”sotilaallinen liittoutumattomuus”, joka Matti Vanhasen porvarihallituksen ohjelmassa muuttui muotoon ”sotilasliittoon kuulumaton maa”. Se on siitä kopioitu Jyrki Kataisen sikspäkin ohjelmaan: ”Suomi on sotilasliittoon kuulumaton maa ja harjoittaa yhteistyötä Naton kanssa sekä ylläpitää mahdollisuutta hakea Nato-jäsenyyttä.” Tämän halutaan olevan tulkittavissa niin, että Suomi on sotilaallisesti liittoutunut (EU:n ja sen kautta Naton kanssa) mutta ei – vielä – kuulu itse sotaliittoon. Tulkinta, jonka mukaan Suomi ei ole enää edes liittoutumaton maa, tyydyttää tässä vaiheessa natottajien tarpeet.

Jos puolueettomuus, joka on kirjattu Itävallan perustuslakiin, ei enää kelpaa meille, minulle käy siinä tilanteessa sotilaallinen liittoutumattomuuskin Ruotsin ja Irlannin malliin. Senkin herkun ovat ottaneet minulta pois.

Suomi on luopunut tärkeästä valtion itsenäisyyden tunnusmerkistä eli omasta ulkopolitiikasta ja luovuttanut sen EU:n ylikansalliseen hoitoon. Kun ulkopolitiikkamme ei saa olla ristiriidassa EU:n ylikansallisen politiikan kanssa, Suomi on kastroitu tärkeimmästä asiasta, mitä ulkopolitiikalla voidaan hoitaa: suhteista ikiaikojen Venäjään.

Venäjä on ja pysyy, ja se on suurvalta toisin kuin jotkut sen merkitystä vähättelevät. Alakurtti on suurvallan tapa lähettää viestejä?